

A három királyfi

Na, hol vót, hol nem vót, vót egy király. [A] királynak vót három fia. Elküdté mind a hármát, kaptak lovat mindegyik, puskát, kardot, ennyivalót:

– Menjete, országot, világot tróbányi!

Hát elmentek. No jó' van, mikor elértek a legelső erdőbe, akkor raktak ők tüzet. Gulyibát csináltak, a lovakot kikötözték, szénát adtak nekik ennyi, a lovaknak, de akkor ők hárman megegyeztek abba', hogy ki lesz az éjjeliőr. A gulyiba előtt égett egy nagy tűz.

– Hát, a legöregebbnek kell elő' [értsd: először] lenni...

De gyufát nem hagytak nála, mer' úgy egyeztek, hogy:

– Tudjátok, hogy apám azt mondta, hogy aki a legnagyobb vitészséget hoz[za], majd allessz a király.

Na jó' van, hát a legnagyobb [örködött először]. De gyufát nem hagytak nála, mer' úgy egyeztek, hogyha tűz nem lesz reggelre, akkor őt tönkreteszik. Hát felkeltek reggel, de tűz vót, de egymásnak nem mondták meg, hogy kivel mi történt. Hát [mikor] a legöregebb vót [az őr], hétfejű sárkánt dobtak be...

– Mit kerestek tik itt?

Hát mondja a királygyerek. A kettő feküdtek.

– Hát mebbirkozunk!

– Jó!

Levágta mind a hét fejit, kardval. De igaz-e eszibe nem vót, hogy hát kiszedte vóna a nyelveit. Vagy má' fét is, hogy maj' mire visszamegy, tűz nem lesz. No jó' van, másnap reggel felkelnek, mondja a két fiatalabb, hogy:

– Mi történt? Nem hallottál semmit?

– Nem! – nem mondta ki nekik.

A másogyik éccaka [a] másogyik vót. Annak is ugyanúgy történt, csak má' annak nem hétfejű vót a sárkány, ha' tizenkettő. Ő se szedte ki a nyelvit. Na jó' van, a harmagyik éccaka a legkisebb [örködött]. De hát ők egymásnak igaz-e nem mondták meg, hogy no mi történt velek. Ég a tűz, meg is rakta jó', de neki má' nem jó' gyött ki, mer' ott má' huszonnégyfejű sárkány gyött. Hát bion még ő azokot leaprította, akkorra a tűz is kialudt. De ő nem törődött vele, maj' lesz valahogy, mind a huszonnégynek kiszedte a nyelvit. Becsavarta papírba, betette a zsebbe. No ment vissza, de má' tűz nincs, gyufa sincs. „Most micsináljak? Egy helyen memmentettem az életem, most me' majd a két bátyám elveszi!” Hát kezdett ő figyelni, hogy nem-e lát valahol világságot, vagy, vagy valamit hallana, hát fölment egy fára. Nézett befelé,

látja, hogy jó messze ég valami tűz. Mindegy. Két bátyja feküdtek, aludtak, fogta a puskát, ment be, abba' az iránba'. Mikor közeledik egy kis sáncon látja, hogy ég a tűz, de sokan vótak körülötte, a nyárson sütögették a húst. Hát, ő me' má': „Mindegy, átmenek akármilyen lesz, hozzájok.” Ment vóna át a güdrön, nem nagy vót a güdör, valami nagy madár a fejük felül szállt. Rákapta a puskát, lelőtte, a betyárok vótak ott, a tűzbe esett. Azt mondja [az] egyik betyár, hogy:

– Hej, az apja Úristenit, e' má' jó lövő lehet! No de nem baj, maj' gyön!

 Át is ment. Odaköszönt. Kérdezik a betyárok, hogy mi kell. Mondja nekik:

– Vagy gyufa kéne, vagy valami tűz.

 Aszongya a betyár, az egyik, a vezér, hogy:

– Hallod-e? Ha ilyen nagyon jó' tudsz löni, látod-e hol van az a nagy palota-e?

– Látom.

– A toronyba' van egy kakas, az körbe-körbe mindé' forog, nem tudunk onnan semmit lopni, mer' ha közeledünk be, kiabál, észreveszik az örök. Ha le tudnád löni – aszongya – adunk gyufát is, mindent.

– Hát gyertek!

 Mentek egy pár lépést, mutatják neki. Becélozta, lelőtte a kakast.

– No gyere!

 Megörűtek a betyárok, adtak neki gyufát, vittek két nagy üszököt is. Sietett, ment a bátyjáho', mind a kettőhő'. Amikor kiért, mingyá' szedett össze olyan száraz górékot, meg mindent, úgyhogy sikerűt neki, rakott tüzet. Na, égett a tűz. Hát felkelt a két bátyja.

– No, nem történt veled semmi?

– Hmm, nem – aszongya. Gyött erre egy ember – aszongya – az éccaka – de má' ő hazudott –, nem vót nála se puska, semmi, de köszönt, oszt elment – aszongya.

 Jó' van, összeszedték magukat:

– Gyerünk, elmenünk haza!

 Jó' van, el is mentek ők haza. Mikor hazaértek, hát igaz-e, mind a hárman bementek az apjukho'. No, az apjuk kérdezi hogy:

– Hol jártatok?

– Itt, meg itt.

 Hát, mégiscsak kérdezi a két öregebb a legkisebbet hogy:

– Hát mégis, nem szót az az ember semmit? – aszongya.

– Nem szót semmit, csak annyit tudok – aszongya –, hogy, nem is messze bent az erdőn belül', ott van egy nagy palota, valami király lakik ott – aszongya.

Aszongya a két öregebb:

– Gyerink be! Hátha van neki jányai!

Be is mentek. No az örök igaz-e nem akarták beengedni őket, de ők [mondták], hogy a királlyal akarnak beszélni. Bejelentették az örök:

– Be kell hozni őket!

Be is mentek. A lovakot kikötözték, bementek a királyhoz. Kérdezi a király, hogy:

– Kik vagytok, honnan?

Mondják, hogy honnan.

– Hát apátokot meg ismerem – aszongya. Együtt jártunk még iskolába is – aszongya.

– Jó van, hát most mi a vágyatok, nősülni akartok?

– Igen.

– Van nekem három jányom. – Hát, mind a hármat behozták. – No, álljatok meg!

Álltak sorba. Behozta mind a három jányt, külön-külön szobába vótak igaz-e a jányok. Behozta. Amikor behozza:

– Na, kinek melyik tetszik? Ez az öregebb, akkor ez az öregebbé lesz! Ez a másogyik, ez a másogyiké! Ez a legkisebb...

Akkor azt mondja, hogy:

– Felséges királyom, nekem má' nem kell! Nekem má' van!

– Honnan?

– Hát énnekem – aszongya – szegény parasztjányhoz vót kedvem mindé', de má' én el is vittem, én má' meg is esküdtem vele.

– Osz megengedte apád?

– Meg!

– Hát jó van fiam, akkor az egy marad. A kettő mehet!

Úgyhogy a két jány felötözött, ezek felvették a lóhátra, elhozták. Na mikor hazaértek, hát a király..., jelenkeztek, be is mutatták az anyjuknak, apjuknak.

– Hát a kisebb?

Hogy:

– Neki nem kell. Neki a parasztjány kell, amit má' el is hozott.

Hát a királynak se nagyon tetszett, de nagyon mettetszett neki, mikor azt mondta a király, hogy:

– No, hát annyira odavátatok, nagyon messze vátatok, hát melyik, melyik..., azt akarom mettudni, melyik az a legnagyobb vitéz? Nem tudtok semmit?

Aszongya a legkisebb:

– Én tudom.

– Mit?

– Hát, apám így vót szerencsénk, meg így, bajba' vótunk mindnyájan. Én tudom, hogy mindegyik [megölte a sárkányt], csak ők egyet elfelejtettek.

– Mit?

– Azt, hogy akármelyiknek akárhányfejű sárkán vót, de nekem vót a legnagyobb, huszonnégy. De én mind a huszonnégynek kiszedtem a nyelvit.

– Mutasd!

Kivette a gyerek, [a] két bátyjának akkor esett le a füli-farka. Mutatta. Hát igaz-e megismerte az apja, mutatta a huszonnégyfejű sárkánnak a nyelvit. No fiam, aszongya:

– Eddig is terád pályáztam, de most má' te leszel a király! Csak sajnálok egyet, hogy a parasztjányt vetted el. De nem baj, az is jány!

Hát így ő lett a király, a parasztjány, a feleségi, meg a királyné. Hát egyig vót, mese vót.